

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 cénts.

Saldrà los domingos

Semestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales

No se devuelven los originales

DESPRECIEM-LOS

Novament s'ha hagut de passar per la vergonya de veure còm, pagat amb diners de discutida procedència, i escrit per les plomes mercenàries de sempre, es publicava un asquerós libel en el que s'infama, s'injuria i s'insulta a honrades i honorables persones, que no tenen més defecte que el de no militar en la *pandilla* que capitenegen quatre vividors de la política, reduïts a l'impotència per la voluntat d'un poble.

I a la mesura dels uns, mal qualificada de covardia, n'ha esdevingut la desesperació dels altres, dels indignes, i els *capitans*, bo i rosegant-se l'ànima de ràbia, urdiren una trama per a que podés tenir efecte la seva virtualitat: l'escàndol.

I l'insult, llençat pel covard i deshonrat professional, a tant la ratlla, fou grollerament repetit en públic per un dels famèlics goços als quals l'amo ha limitat la racció, per manca d'*ingressos*; i aquella mal regoneguda mesura va perdre l'esforçat equilibri, produint-se natural explosió, malgrat no arribés als veritables responsables, els quals, *tras cortina*, esperaven, enfebrats, la nova de greus aconteixements ocorreguts en ares de la seva peculiar política, que és el mateix que dir en memòria d'un desgraciat negoci.

La provocació, feia dies que s'anunciava, fins a assenyalar dia; però per múltiples circumstàncies, no podia prendre's en sèrio. Hores abans del fet, ens consta que el subjecte que va donar forma a la comèdia, que molt bé podia degenerar en drama, entre els vapors del ví, donava a conèixer les primícies de la seva última producció.

Totes les persones sensates van ren deplorar el succeït; conseqüència

de les continuades provocacions, rematades últimament amb la publicació que esmentem, i de tots els lla-vis no sortien més que dos noms: el del potentat que paga, i el del desequilibrat que escriu.

El séu merescut fora terrible; però contentem-nos en despreciar-los i tinguem la seguretat de que les persones honrades ens imitaràn.

Ens diuen que ahir a can Tardá tingué lloc una reunió MAGNA, a la que hi assistiren els senyors Barangé i Serra i Dachs, entre altres.

Com sigui que en Tardá era a Barcelona, es va estar al tanto i, a la poca estona i per la porta de darrera, es va veure entrar al Secretari judicial, senyor Comas i Gruart.

L'actuari Comas en una reunió a can Tardá, amic séu de l'ànima? Tindrem denúncia en porta? Estarem a l'aguait.

Una nota desafinada

Així pot qualificar-se el contingut d'unes fulles escampades a Granollers fa vuit dies i firmades per *La Orquesta*. Suposem que l'intenció de les mateixes vol ésser la de que és l'orquestra «La Catalana» qui les avala; no obstant, com que hi abunden les *dissonàncies* i algú que altre *desafinament*, bò serà posar les coses en el séu lloc.

En primer terme, critiquen al senyor Torras, dient que vol *presumir la vestidura con bombo y platillos y en son de panderetas* (?), i al mateix temps sembla que volen ridicolitzar el fet d'anar acompanyat, en el Combregar general, d'una xaranga.

Entenem que el senyor Torras deu tenir el dret de contractar a qui li plagui, tota vegada que a l'orquestra «La Catalana», dit senyor no li deu res, ni com a particular, ni com a exalcalde, ja que totes les factures presentades per

«La Catalana», durant la seva estada a l'Alcaldia, han sigut satisfetes religiosament. Are bé; si no va ésser-ho la del Combregar general de l'any passat, fou per la senzilla raó de que «La Catalana» no va presentar la factura fins després de la renúncia que el senyor Torras feu de l'Alcaldia; i mai podia ordenar un pagament, essent alcalde, si no havia passat per la sanció o aprovació del Consistori l'indispensable comprovant.

«El Vallès Nou» del dia 7 d'aquest mes afirma que l'orquestra «La Catalana» té un crèdit contra l'Ajuntament de **mil i pico de pessetes**.

Doncs bé, si l'orquestra retreu i bescanta al senyor Torras aquest deute del Combregar general, qui són els alcaldes i ordenadors de pagues que han deixat de pagar a «La Catalana» el què falta fins a les **mil i pico de pessetes** de que parla «El Vallès Nou»?

Qui són? Nosaltres ho direm.

El senyor Estrada, durant la seva Alcaldia, en els anys 1911 i 1912, va deixar de pagar a la orquestra «La Catalana», **255 ptes.**

El senyor BARANGÉ, en el transcurs de la seva gestió, l'any 1913, NO va pagar a «La Catalana» una suma, que aquesta acredita, de **150 pessetes**.

I el senyor TARDÁ *deixà el mort*, per als alcaldes que el succeïssin, d'unes factures de la mateixa orquestra per valor de **477 ptes.**

Tres *picos* que, sumats, representen **882 pessetes** que l'Ajuntament deu a «La Catalana», de quan ocupaven l'Alcaldia els senyors Estrada, Barangé i Tardá.

No obstant, ens consta de manera positiva — i això no ho desfarà cap orquestra — que el senyor Torras, durant la seva Alcaldia, **va pagar a La Catalana**, per varies factures, la quantitat de **225 pessetes**; i tornem a remarcar que si s'havés presentat a son temps la factura del Combregar general (va ésser-ho el 19 de maig de 1917 i aprovada el 29 de juliol del mateix any, i en ella s'hi acompanya l'import de 70 pessetes per l'ofici de Pasqua), segurament l'orquestra «La Catalana» no hauria llençat una nota tant desafinada i discordant.

A Granollers hi han altres orquestres, que, com a «La Catalana», la desastrosa administració dels senyors Barangé i Tardá ha perjudicat sensiblement i d'una manera ben trista, per cert; però com que el deute deixat per aquests, pel què fa referència només a particulars de la vila, puja una infinitat de mils i mils pessetes, hem hagut de soportar i aguantar el *mort*, un bon xic, tots els veïns, per culpa de uns directors de la política local, que han fet servir els cabals del poble, — o com si diéssim d'*artistes*, petits industrials, obrers, etc., etc., per a saciar la famèlica i inagotable gana d'uns quants desaprensus vividors, en detriment dels interessos de nostra vila.